

opusdei.org

Стаття Прелата в L'Osservatore Romano

«Відвага Бога», який довірився нам настільки, що «віддав себе в наші руки», являє нам «справжню велич, що укрита в слові «священство» та закликає нас усіх «сказати наше власне «так».

15.10.2010

МАЙБУТНЄ РОКУ СВЯЩЕНСТВА

Рік Священства завершився 16 червня, так недавно, наче він ще досі триває. Тому, радше ніж давати оцінки, замислимося над нашою особистою відповіддю, до якої заохочувала Церква. Що сталося протягом цього Року Священства? Як він вплинув на нас, священників, покликаних Римським Понтифіком звернутися до взірцевої постаті нашого брата, святого Йоана Марії Віаннея?

Ці питання чекають відповіді, яку кожен з нас в особистій молитві повинен дати собі та Богу. Не торкаючись цього аспекту, що виходить за рамки статті, підемо шляхом менш персоніфікованим, але не менш вимогливим: згадаймо головні мотиви Бенедикта XVI та, спираючись на них, сформулюємо спрямовані у майбутнє висновки.

Як писав Папа в посланні на Рік Священства: «Мета цього року полягає в тому, щоб сприяти внутрішньому оновленню всіх священників заради їх сильнішого і переконливішого євангельського свідoctва в сьогodнішньому світі.» Папа процитував також часто повторювані Пастирем з Арсу слова, які включені до Катехизму Католицької Церкви: «Священство - це любов до Серця Ісуса.» Щоб зрозуміти себе самого, священник не повинен зосереджуватися лише на власній пастирській праці; він повинен йти набагато далі - до Христа, людськість якого цілковито відображає життя Пресвятої Трійці, а життя Пресвятої Трійці відкривається для людини.

Це допоможе нам зрозуміти глибину інших слів св. Йоана Марії Віаннея, процитованих Папою: «Що таке священник, ми

зможемо зрозуміти лише на небі». Тільки на небі, бачачи незлічені та незбагнені милості Божого дару людині, священник відчуває свою власну сутність. Бог не просто захотів спілкуватися з людиною, він прийняв нашу людську природу в Христі Ісусі, він встановив Церкву, він покликав обраних чоловіків, які в таїнстві священства стали Його служителями та інструментами. «Відвага Бога», який «навіть свідомий нашої слабкості, вважає людину здатною діяти та представляти Його», який довірився нам настільки, що «віддав себе в наші руки», являє нам «справжню велич, що укрита в слові «священство» (Бенедикт XVI, Проповідь на завершення Року Священства).

В проповідях, листах та промовах, на святкуваннях, конгресах, реколекціях та молитовних

зустрічах Папа повторював світу цю величну правду, запрошуючи всіх, а особливо священиків, до глибокого та радісного оновлення. Тому що неможливо насолоджуватися цим надміром божественної любові до священства, не відчуваючи особистого обов'язку бути, як зазвичай говорив св. Хосемарія Ескрива де Балагер, **«священиком на сто відсотків»** (проповідь Священик навіки, 13 квітня 1973 року).

Що означає це запрошення? Відповідь на це вимагає серйозного богословського дослідження та глибокого занурення у духовність священства, проте зараз ризикну зупинитися на трьох головних висновках. Це запрошення є:

- закликком бути свідомими гідності священства, цінності та

багатства, яке містить в собі його природа, щоб ця реальність насичувала усі вчинки священника, приносячи в кожну мить його буття упевненість, що попри нашу власну малість, Христос хоче саме через нас передати людству плоди Його спасенної праці;

· проханням до священника ототожнити себе з Христом, плекаючи «*ті самі думки*» (пор. Фил 2,5), вмираючи для себе, щоб Він жив в нас (пор. Гал 2,20). Священики повинні відчувати крайню потребу бути чоловіками Євхаристії, проживаючи Святу Месу з вірою, що в кожній з них продовжується Христова жертва, Смерть та Воскресіння, в яких Він приходить до Своєї Церкви та священника, щоб притягнути їх до Себе та привести в Дусі Святим до потаємного синівства у Бога Отця;

· заохоченням ревності до *sim gaudio*, радісного служіння, в Христі та через Христа, власній пастві, Церкві й людству в такий спосіб, щоб в нашому житті, як в житті Ісуса, не було місця егоїзму чи байдужості до потреб інших; присвячення себе, навіть коли це дуже важко, всьому тому, що приносить добро душам: в справжньому милосерді, в проповідування слова Божого та в Таїнстві Примирення, в якому іменем і владою Христа священник подає божественний дар прощення.

Рік Священства явив нам, сьогодні та у часі, спрямованим до вічності, ту любов Божу, яка не переходить, не закінчується, але яка є завжди юною та дівою, ту реальність, щасливу, дивовижну та глибоку істину – що любов, явлена в Ісусі Христі, поширюється через Церкву на кожного християнина та

кожного священика. Рік Священства, поза сумнівом, принесе багато рясного та різноманітного плоду в проповіді, катехизації, ставленні до літургії, в багатьох сферах пастирського служіння та, передусім, у внутрішньому оновленні кожного священика, а також у зростанні числа семінаристів в дієцезіях.

Відвага Бога, про яку говорив Бенедикт XVI в своїй проповіді 11 червня, закликає нас усіх, за словами Папи, «сказати наше власне «так».

+ Хав'єр Ечеваррія

Прелат Opus Dei

L'Osservatore Romano, 21 серпня 2010 р.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/stattia-prelata-v-
losservatore-romano/](https://opusdei.org/uk-ua/article/stattia-prelata-v-losservatore-romano/) (22.02.2026)